

Irene Sendler, el rostre de la bondat | Ester Busquets i Alibés.....

«Irene Sendler». Probablement aquest nom encara no diu gran cosa al món, però segurament aquesta dona polonesa, que acaba de morir a noranta-vuit anys, fou un dels personatges més lluminosos del segle XX i un testimoni extraordinari del compromís cristià.

Irene va néixer en 1910 prop de Varsòvia. Era filla d'un metge que va morir quan ella només tenia set anys, però sempre va tenir molt presents les paraules que li va llegir: «Encara que no sàpigues nedar, si veus algú que s'ofega, llençat a salvar-lo.» I això és el que va fer amb gran heroisme durant la II Guerra Mundial.

En 1939, en el moment en què Polònia fou envaïda per Alemanya, Irene Sendler ja es desviava per alleujar el sofriment de milers de persones que patien pels estralls de la guerra. Quan els nazis van aixecar els murs del Gueto de Varsòvia i hi van tancar més de 450.000 jueus, abans de ser enviats als camps d'extermini, Irene, convençuda que aquella barbàrie s'havia d'evitar, va aconseguir entrar al gueto amb «l'estrella de David al braç», tot i que ella era catòlica, per solidaritat amb els jueus. Un cop dins va veure que aquelles persones estaven condemnades a mort i, plena de compassió i valentia, va decidir salvar tants nens com pogués. En va salvar 2.500 traient-los d'amagat del gueto. Irene es jugava la vida cada dia per alliberar els nens

de l'infern. I va comprendre bé la humilitat que demana l'evangeli: «mira que la mà esquerra no sàpiga què fa la dreta, perquè el teu gest quedi amagat». Per això ella no va explicar mai a ningú les seves proeses. I aprengué bé allò que Jesús ensenyà als seus deixebles: «Quan haureu fet tot allò que Déu us ha manat, digueu: "Som tan sols uns servents: hem fet només el que havíem de fer."» Irene va ser capaç de dir-ho: «Jo no vaig fer res d'especial, només vaig fer el que havia de fer. N'hauria d'haver salvats més.»

En 1943 va ser detinguda per la Gestapo i empresonada i sotmesa a terribles tortures, li trencaren peus i cames, però ella, com Jesús a la Creu, va acceptar la tortura i no va dir mai ni una sola paraula sobre l'amagatall de cap dels 2.500 nens ni el nom dels seus col·laboradors. En el jaç de palla de la presó trobà una estampa de Jesús amb la inscripció: «Jesús, en vos confio», des de llavors la portà sempre al damunt, fins que en 1979 la donà com a obsequi a Joan Pau II. Va ser condemnada a mort, tot i que la sentència no es va complir perquè la resistència va subornar el guàrdia que l'havia d'executar. Al final de la guerra va intentar retornar els nens a les seves famílies.

La seva labor va ser silenciada pel comunisme durant molts anys. En el 2007, Polònia la va proposar com a candidata al Premi Nobel de la Pau. Irene Sendler és avui un testimoni viu de la confiança en Crist, algú que sentint-se salvada va salvar 2.500 nens de la mort. Mirar el rostre d'Irene és veure la bondat.

Campana del monestir de Serrateix. Foto: BNG

full

DIOCESÀ

SOLSONA | VIC

Llibres | Centre de Pastoral Litúrgica: «Cuadernos Phase».....

Els tres darrers volums d'aquesta col·lecció, en format 13,50 x 20,50 i unes cent pàgines de mitjana, estan dedicats als següents temes:

Núm. 178: Oraciones sàlmicas. La serie romana. Recopilació d'oracions per a cadascun dels 150 salms, amb el text original en llatí i la seva versió castellana.

Núm. 179: El arte de bien morir. Antologia de textos que van tenir una gran acceptació en els segles XV al XVIII. En fa la presentació Josep Urdeix, director de la col·lecció.

Núm. 180: La dimensión estética de la Liturgia. L'àmbit al qual s'aplica ve indicat en el subtítol: Arte sagrado y espacios para la celebracion. Té per autor Dionisio Borobio.

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:
VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Josep Àngel Colomés
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 649 636 990 i 973 48 01 72
Correu electrònic:jacolomes@hotmail.com

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60

A toc de campanar.....

Hom sentia comentar a un campaner –dels pocs que en queden– d'un poble rural que, en brandar les campanes per un difunt, la gent, segons els tocs, coneixia si era un home o una dona el qui s'havia mort. En aquesta i altres circumstàncies, com poden ser hores del dia, incendis, tempestats, etc., en la majoria de pobles les campanes ja no avisen el veïnat, ni assenyalen matí, migdia –toc de l'Àngelus– ni entrada de fosc.

El sistema moderns d'electrificació de campanes han fet que els alegres repics de bateig o els pausats tocs de dol per un difunt siguin sempre els mateixos. Igualment com «tocar a missa» que el rector o l'escolà

feien tibant la corda de la campana, avui dia han quedat substituïts per l'automatisme i connexió directa entre rellotge i campanes. Això sí, sempre a l'hora correcta.

Els campanars han perdut artesania, però han guanyat exactitud. Els vells campanars van desaparèixer reemplaçats per un satèl·lit que tot ho controla. Són signes del temps que hem d'anar acceptant. Tant de bo que, progrés i tot, sapiguem escoltar cor endins la veu del campanar –la veu de Déu, en deien– que ens invita a lloar-lo, a fer pregària, a trobar-nos amb els germans i sobretot a estar a punt per a la trobada amb ell, el dia i a l'hora menys pensada. I que no hi arribem a tres quarts de quinze.

Diumenge XXV de durant l'any | Cicle A.....

Lectura del profeta Isaïes (55,6-9)

Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar, invoqueu-lo ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i s'apiadaran d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.

Salm responsorial (Salm 144)

El Senyor és a prop dels qui l'invoquen.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (1,20c-24.27a)

Germans, tant si surto en vida d'aquesta presó, com si he de morir, sé que Crist serà glorificat en el meu cos. Perquè per a mi, viure és Crist, i morir em seria un guany. Però quan penso que, mentre continua la meua vida, puc fer un treball profitós, no sé pas què escollir; em trobo pres per aquesta alternativa: d'una banda, el meu desig de morir ja per estar amb Crist, cosa incomparablement millor; però d'altra banda, pensant en vosaltres, veig més necessari que continuï la meua vida corporal.

Ara, a vosaltres, us demano solament això: que porteu una vida digna de l'evangeli de Crist.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (20,1-16a)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un propietari que sortí de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya: va fer tractes per un jornal, i els envià a la seva tasca. Sortí altra vegada a mig matí, en trobà d'altres a la plaça sense feina i els digué: Aneu també vosaltres a la meua vinya; us pagaré el que sigui just. I ells hi van anar. Pels volts de migdia i a mitja tarda, tornà a sortir i va fer el mateix. Una hora abans de pondre's el sol encara en trobà d'altres i els digué: Què feu aquí tot el dia desvagats? Ells li contesten: És que ningú no ens ha llogat! Els diu: Aneu també vosaltres a la meua vinya. Al capvespre, l'amo de la vinya digué a l'encarregat: Crida els treballadors i paga'ls el jornal. Comença pels que han vingut més tard, i acaba pels primers. Vingueren, per tant, els qui feia una hora que treballaven, i cobraren el jornal sencer. Quan tocava als primers, es pensaren que cobrarien més, però van cobrar el mateix jornal. En veure això, rondinaven i deien al propietari: Aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres, que hem hagut de suportar tot el pes de la jornada i la calor. Ell va respondre a un d'aquests: Company, quin mal t'he fet? No havíem fet tractes per un jornal? Doncs, pren el que et toca i vés-te'n. A aquest darrer jo li vull donar igual que a tu. Que no puc fer el que vull a casa meua? O tens enveja perquè jo sóc generós? Així els darrers passaran a primers, i els primers a darrers».

Trobada interdiocesana de delegats de Missions de Catalunya i Balears

Gombrèn.- Del 25 al 27 del mes d'agost, a la casa nadiua del P. Coll, a Gombrèn, encoratjats amb el seu exemple i sota la mirada de la Mare de Déu de Montgrony que presideix la vall des del seu santuari, tingué lloc la reunió d'estiu dels delegats diocesans de Missions de Catalunya i les Illes.

Es tractaren dels diferents temes i projectes que les delegacions tenen en comú, amb una particular incidència en el fet que el cristià, de per si, d'una manera normal, ja és missioner. La catequesi, la pastoral, els sagraments, la pregària ens han de portar a la vinguda del Regne de Déu. La Missió en l'Església no és cap afegit o apèndix. Va cloure la trobada el nostre senyor bisbe, que és també el bisbe delegat de Missions de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Butlletí «PETJADES».....

Vol ser el «Butlletí informatiu dels presumptes màrtirs, preveres i laics del bisbat de Vic». En podeu trobar exemplars de mostra a totes les parròquies perquè, quan surt publicat un altre número, se'ls envia. Tal com es deia en el primer número, «aquest butlletí tindrà, ajudant Déu, una periodicitat no fixa i en cada número presentarem, en les pàgines centrals, dos casos dels qui donaren la vida per causa de la fe en Jesucrist. Les presentacions no seguiran pas cap ordre ni alfabètic ni cronològic, sinó que anirem presentant primer aquells dels quals tenim més clares informacions». El vice-postulador d'aquesta causa de canonització és el Dr. Vicenç Esmarats.

Càritas Diocesana i Casal Claret de Vic, entre altres associacions, han rebut subvencions de part de Caixa de Manresa per la tasca de sensibilitzar i promoure la responsabilitat social corporativa; en el cas de Càritas, per la incorporació d'immigrants atesos al món laboral i, a l'entitat claretiana, per acollir, seguir i acompanyar persones immigrants en cursos i tallers d'integració social.

Agenda litúrgica de la setmana.....

21 ■ Diumenge XXV de durant l'any /A. Sant Mateu, apòstol i evangelista.
Lectures: Isaïes 55,6-9 / Salm 144 / Filipencs 1,20c-24.27a / Mateu 20,1-16a
Litúrgia de les hores: Setmana I
22 ■ Dilluns. Sant Maurici, màrtir.
Lectures: Proverbis 3,27-34 / Salm 14 / Lluc 8,16-18
23 □ Dimarts. Sant Pius de Pietrelcina (+1968). Santa Tecla, verge i màrtir. Sant Constanci, màrtir (s. V).
Lectures: Proverbis 21,1-6.10-13 / Salm 118 / Lluc 8,19-21

24 ■ Dimecres. La Mare de Déu de la Mercè. Sant Gerard, bisbe (+1043).
Lectures: Proverbis 30,5-9 / Salm 118 / Lluc 9,1-6
25 ■ Dijous. Sant Dalmau Moner (1291-1341).
Lectures: Eclesiastès 1,2-11 / Salm 89 / Lluc 9,7-9
26 ■ Divendres. Sant Cosme i sant Damià, màrtirs (+304). Sant Nil,

abat (+1004).
Lectures: Eclesiastès 3,1-11 / Salm 143 / Lluc 9,18-22
27 □ Dissabte. Sant Vicenç de Paül, prevere (+1660). Santa Judit
Lectures: Eclesiastès 11,9-12,8 / Salm 89 / Lluc 9,43b-45
28 ■ Diumenge XXVI de durant l'any /A. Sant Venceslau, màrtir (+935). Sant Alaric, màrtir (+973).
Lectures: Ezequiel 18,25-28 7 / Salm 24 / Filipencs 2,1-11 / Mateu 21,28-32

Diplomatura i Llicenciatura en Ciències Religioses.

Cursos de Filosofia i Humanitats, Bíblia i Teologia.

Raonar sobre art, Bíblia, ciència, dret, ètica, filosofia, història, Islam, Judaisme, litúrgia, moral, Nou Testament, patrologia, religions, salms, teologia, vivències, ...per poder enraonar.

Període de matrícula: del 8 al 26 de setembre.
ISCRVIC. Ronda Camprodon, núm. 2. 08500 Vic.
Tel. 938861555. www.iscrvic.org

La Delegació Diocesana de Pastoral Penitenciària informa

En ocasió de la festa de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de les presons, la Delegació Diocesana de Pastoral Penitenciària sol posar en marxa la seva campanya anual. L'any passat es feia l'anunci que la campanya era «La prevenció de la droga».

Durant el darrer curs s'han visitat els arxiprestats explicant la campanya i intentant de fer prendre consciència als preveres de la importància d'aquesta acció.

Aquest curs es vol iniciar la campanya visitant parròquies, instituts i altres institucions per tal de poder parlar ja amb els adolescents i joves sobre «la prevenció».

La campanya consistirà a fer una xerrada d'una hora amb una projecció de quatre devedés i mantenir un diàleg amb ells. Els quatre devedés són:

1. Marihuana i alcohol, «fusió perillosa».
 2. Drogadicció i presó. Més del vuitanta per cent dels presos estan relacionats amb la droga.
 3. Cocaïna i cervell. Els danys que fa la droga al cervell.
 4. Jesús, l'únic alliberador. L'experiència ens ha ensenyat que solament amb Jesús i els valors de l'Evangeli es pot rehabilitar totalment un drogodependent.
- Els membres de la Delegació esperen que tots hi posem de la nostra part tot l'esforç possible per tal que, a través de la catequesi o altres reunions, es pugui portar

a terme la campanya. També hi seran convidats els pares i altres persones interessades, ja que tots podem acollir aquests nois i noies que es poden trobar en dificultats.

Que Jesús i la seva mare invocada com a Mare de Déu de la Mercè ens beneixin aquesta tasca i l'interès que hi posem tots.

Per a més informació, truqueu al tel. 93 851 12 87.

Un jove igualadí professa com a monjo del monestir de Poblet

La cerimònia tingué lloc al monestir de Poblet el 24 d'agost, dia en què se celebra la festa de sant Bernat, una de les grans figures de l'orde cistercenc. Aquell dia, Salvador Batet, nascut a Igualada ara fa vint-i-sis anys, va fer la seva professió solemne, que el compromet de manera especial al seguiment de Jesús, a viure segons la Regla del Cister i a formar part d'aquesta comunitat monàstica en concret.

Es calcula en una xifra superior a dos-cents el nombre d'igualadins que acudiren al monestir de Poblet per participar en aquesta celebració, la majoria d'ells feligresos de la parròquia de la Sagrada Família, lloc de procedència del nou monjo.

Ens unim a la joia d'una celebració que hauria de servir de crida i estímul vocacional.

La «Humanae vitae» | Romà Casanova, bisbe de Vic

El proppassat 25 de juliol es van complir quaranta anys de la signatura de l'encíclica Humanae vitae del papa Pau VI. I, tot i el temps passat des d'aquella data, una lectura atenta d'aquest document —anant a la mateixa font i no a alguns comentaris— ens fa adonar de la seva claredat, valentia i del seu caràcter profètic.

Com en tots els documents de Pau VI, la claredat és una de les característiques d'aquesta encíclica. Les paraules són mesurades per a donar a entendre els conceptes clars. El tema de la Humanae vitae és el de la procreació humana en l'àmbit de l'amor conjugal propi del matrimoni. Una procreació humana unida a l'amor dels esposos i a la seva donació mútua en l'acte conjugal. El papa Pau VI diu clarament com a idea central de la seva encíclica i d'acord amb l'ensenyament de l'Església que «qualsevol acte matrimonial ha de quedar obert a la transmissió de la vida» (núm. 11).

La valentia de Pau VI en la Humanae vitae es mostra en la seva afirmació dels principis doctrinals. Déu és creador de la persona i de la dignitat humana i de la llei moral natural donada a l'home. Unes afirmacions valentes en aquells moments del «miratge» de la ciència i la tècnica com a «salvació» de la humanitat i del «miratge» de l'afirmació de la llibertat de l'home sense fer cap referència al seu Creador.

El matrimoni és «una sàvia institució del Creador per a realitzar en la humanitat el seu disseny d'amor» (núm. 8). Les característiques de l'amor conjugal són: un amor plenament humà, total, fidel, exclusiu i fecund. Els fills són, sense cap mena de dubte, el do més excel·lent del matrimoni i contribueixen al bé dels pares, afirmava citant el Concili Vaticà II. La «paternitat responsable» exigeix que els esposos reconeixin plenament els seus deures amb Déu, amb ells mateixos, amb la família i amb la societat» (cf. núm. 10). El significat unitiu i el significat procreador no poden ser trencats per la iniciativa humana.

Han passat quaranta anys i la mateixa veu de la Humanae vitae continua essent una veu profètica en el nostre món. Primer de tot, per a tornar a recuperar l'autèntica educació dels infants i joves basada en la dignitat de la persona humana i del seu cos. Mai ningú no pot ser objecte de plaer per a un altre. I, unit a això, la grandesa del matrimoni i de la donació pròpia en l'amor fidel sense cap por de perdre ni guardar-se res per desconfiança.

I una veu profètica en l'obertura a la vida humana. La concepció de la sexualitat com a font de plaer oblidant la donació i la vida, juntament amb una concepció de la «vida sense complicacions» ens han portat a una societat envellida i, per tant, sense esperança.

Retaule de santa Maria i sant Urbici

Serrateix.- Per divuitena vegada, el dia 4 d'octubre del 2008, a dos quarts de deu del vespre, es posarà en escena a la nau central de l'església del monestir de Serrateix (comarca del Berguedà, diòcesi de Solsona) el Retaule de santa Maria i sant Urbici. És una escenificació bellament ambientada dels mil anys d'història d'aquest antic monestir de monjos benedictins. En són autors Mn. Climent Forner i Josep M. Badia, actuant com a director escènic Josep M. Simó. La narració comença l'any 941 amb l'arribada dels monjos i continua amb les diferents etapes de la fundació del monestir (977-993), l'època gloriosa (segles XI-XII), els temps difícils (segle XIV) i el seu renovellament (segle XVIII), per a acabar amb una apoteosi final. Ho promou el Patronat d'Amics de Serrateix.

Una trobada per a caminants

Montserrat.- Adreçada als qui han fet algunes de les etapes o bé sencer el Camí de Sant Jaume de Galícia, és previst fer-la els dies 25 i 26 d'octubre del 2008. L'organitza un grup de pelegrins, juntament amb l'Abadia de Montserrat i el Monestir de Sant Benet, i porta per nom El camí del nou pas. El seu objectiu és donar resposta a totes aquelles persones que, després d'haver fet el Camí, estan en situació de recerca interior. A partir de les experiències dels participants, que asseguruen que la persona que torna del Camí no és la mateixa que va sortir de casa, es donaran pautes per a integrar les vivències a la pròpia vida quotidiana, compartir-ho amb la resta de gent i començar el «Camí de debò». Per a informar-se i inscriure's: tel. 934243441 o bé postsantjaume@ya.com.

Els pensaments de Déu estan per damunt dels nostres | E.G.T.

La reacció espontània davant de la paràbola dels treballadors enviats a la vinya és donar la raó als cridats a la primera hora: «Com pot donar l'amo la mateixa paga als qui han treballat només una hora que als qui s'han cansat tot el dia?»

El primer que cal aclarir és que, amb aquesta paràbola, Jesús no pretén donar una lliçó de justícia distributiva, sinó de fer-nos comprendre que la manera de fer de Déu transcendeix totalment la justícia humana pel camí de la gratuïtat i de l'amor. El comportament misericordiós de Déu està fora dels límits estrets del nostres criteris i exclou qualsevol postura de mercadeig.

Hem d'estar contents que Déu ens cridi a treballar a la seva vinya i que ens deixi ser profitosos per a l'Evangeli i per als altres. Cal que ens adonem, però, que no es tracta d'una vinya aliena sinó de la nostra vinya: som socis i fills de l'amo. Hem d'alegrar-nos quan veiem que d'altres s'hi van incorporant, sabent que, al cap del dia, la paga que el Pare ens donarà a tots, sigui quina sigui l'hora que ens ha cridat, és ell mateix, que, ja ara, ens dona el seu Fill i l'Esperit Sant. La crida de Déu és gratuïta i destinada a tothom. Ell és la nostra recompensa.

En el quart centenari del traspàs de Sor Àngela Serafina, fundadora de les Caputxines | Fra Valentí Serra de Manresa*

El desembre d'enguany s'acomplirà el quart centenari del traspàs d'Àngela Serafina Prat, manresana, la qual, a semblança de la dama catalana Maria Llorença Llong (que l'any 1538 havia començat a Nàpols la branca caputxina dins l'Orde de Santa Clara), també l'any 1599 féu quelcom força similar amb la fundació del monestir de Barcelona, des d'on s'expandiren les clarisses-caputxines arreu dels territoris hispans i americans.

Àngela Prat era filla dels pagesos Maties i Coloma. Nasqué, segons una vella tradició, dins l'estable d'una casa anomenada el Trull, situada al carrer de Talamanca de la ciutat de Manresa, probablement el dia 26 d'octubre de 1543, jorn en què també rebé el baptisme en la parròquia de Santa Maria de la Seu, essent padrins els mercaders Francesc i Àngela Ricart.

Era la filla major d'una nombrosa i cristiana família manresana. Quan morí la seva mare, els seus padrins la col·locaren com a serventa, a Barcelona, a casa del mercader Salvador Molins, al carrer dels Canvis Vells. Allà treballà «per temps de setze anys continous, ocupant-la de ordinari en cosir y brodar y trevallar de sas pròpies mans». Com que era molt bonica, alguns joves la volien seduir, però ella els defugia sempre. Tot i els grans desitjos d'Àngela Prat de fer-se religiosa com la seva padrina, sor Àngela Ricart, segurament influïda per les pressions del seu pare Maties Prat i de la seva madrastra Eufrasina, i potser també de la família Molins, després de prestar setze anys de serveis domèstics a l'esmentada família, a trenta-dos anys d'edat, el 15 de maig de 1575, es casà, «per obediència» a la família, amb el sastre Francesc Serafi a la parròquia de Santa Maria del Mar. Com a casada, i segons els costums de l'època, prengué el cognom del marit: «Serafina». Malgrat els tractes brutals del seu marit –molt mundà, carnal i jugador, que àdhuc intentà matar-la en un descampat de Montjuïc–, ella fou tothora una esposa dolça i afectuosa.

En l'estat matrimonial, Àngela Serafina visqué a Barcelona, Vilafranca del Penedès i, des de finals de 1581, a Manresa, ciutat nadiua d'Àngela, on el 15 de desembre de 1582 morí el seu espòs després d'una vida molt dissoluta. El canonge Pere Dalmau descriu la vida matrimonial de la futura fundadora de les caputxines talment com una veritable creu i turment continuat, ara en diríem una crua experiència de «violència domèstica». Tingué tres fills, dels quals només sobrevisqué una filla, Bàrbara,

que es féu religiosa franciscana el 26 de desembre de 1593 i prengué el nom de sor Estefania en el monestir de Santa Isabel de Barcelona, de terciàries regulars.

Poc després d'enviudar, Àngela Serafina, en companyia de la seva filla Bàrbara, obrí, a Manresa, una «costura de noies» a casa d'Elionor de Peguera, al carrer de Sobrerroca, on ensenyava de cosir i de brodar, duent alhora una vida de pregària i penitència sota la direcció del reverend Cristòfor Dalmau. Serafina fou agraciada amb intenses experiències espirituals i místiques, que causaren l'admiració dels seus conciutadans i que trobem recollides en les biografies i, també, descrites àmpliament en el text del procés de beatificació. En el procés no s'oculta pas que, a semblança de la majoria de les dones espirituals del seu temps, fou examinada, amb sospita, pels inquisidors del Sant Ofici, força encuriosits pels èxtasis freqüents d'Àngela Serafina, i especialment per l'esperit de profecia i de curació que la caracteritzà.

La fermesa i la gran categoria espiritual d'Àngela Serafina possibilitaren que, l'any 1584 o 1585, el framenor caputxi Arcàngel d'Alarcón li concedís de vestir l'hàbit de caputxina, car sovintejava l'església dels frares caputxins de Manresa, on, segons la tradició, li parlà la imatge d'un Sant Crist, indicant-li que havia de ser la fundadora de les monges caputxines. En efecte, els framenors caputxins, procedents de Nàpols, sota el guiatge del P. Arcàngel d'Alarcón, feia ben poc que s'havien instal·lat a Catalunya (1578) i, segurament, aquells frares van parlar a Àngela Serafina –aquella dona intrèpida que volia vestir i viure com ells– que a la ciutat italiana de Nàpols des de l'any 1538 una dama catalana havia iniciat una experiència femenina de vida franciscana «a la caputxina».

Segons sembla, Àngela Serafina, a Manresa, vestida també com a caputxina, però sense poder professar encara com a terciària, començà d'entusiasmar-se per aquelles monges de Nàpols i Roma que havien maldat per retornar al ver esperit de santa Clara a través d'una vida penitent i de pobresa i de forta experiència contemplativa. Moguda, doncs, per desitjos fundacionals, Àngela Serafina, amb la ferma voluntat de poder seguir l'ofici diví, durant els seus darrers mesos de residència a Manresa, s'apressà per aprendre a llegir sota la direcció d'un jove seminarista. Finalment, es traslladà de nou a Barcelona l'any 1586 (o bé el 1588). Allí, a la Ciutat Comtal,

sota direcció de l'eminent sacerdot Diego Pérez de Valdivia (bon amic dels caputxins), Àngela Serafina començà l'any 1586 una primera experiència de vida religiosa amb algunes companyes seves; una incipient fundació que finalment fou canalitzada vers l'estructuració d'una comunitat de clarisses-caputxines a través de les gestions del bisbe Joan Dimas Loris.

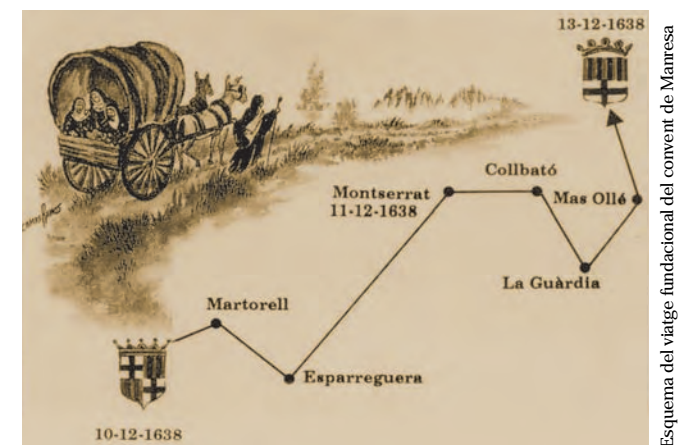
Poc temps abans, el P. Josep Serrano, frare carmelità de Barcelona i confessor d'Àngela Serafina, li havia ordenat de llevar-se l'hàbit de caputxina, que de mans del P. Arcàngel d'Alarcón havia vestit a Manresa, com ja hem dit, l'any 1586, i li manà de portar el de terciària carmelita, maldant d'adscriure-la al grup de dones dirigides per ell i així poder formar un beateri de religioses carmelites a Barcelona. Aquesta determinació del confessor causà gran tristesa a la qui havia de ser la fundadora de les caputxines hispanes. Quan Àngela Serafina vestí novament l'hàbit caputxi mantingué, però, una bona temporada l'escapulari carmelità, ben visible, damunt el saial de caputxina.

La fundació de les clarisses caputxines s'esdevingué, finalment, el dia 26 de maig de 1599, i comptà amb el recolzament de la marquesa de Montesclaros i el de la reina Margarida d'Àustria. Aquesta fundació fou canalitzada i eficaçment ajudada, com hem dit més amunt, pel bisbe de Barcelona Joan Dimas Loris. Sor Àngela Serafina Prat, acabat un temps de formació, professà el 7 d'abril de 1602 com a clarissa caputxina en mans del nou bisbe de Barcelona, Alfons Coloma. El 12 d'agost del mateix any, en la solemnitat de Santa Clara, rebria, ja com a abadessa, la professió de les primeres novícies, en una cerimònia presidida pel mateix bisbe, Alfons Coloma.

Sor Àngela Serafina, segons consta en el procés diocesà de beatificació, fou agraciada amb el do intern dels estigmes, que imprimiren forts senyals en el seu cos, tal com consta en la reconeixença mèdica del cadàver efectuada l'any 1685, durant les primeres etapes del procés diocesà de beatificació. Els darrers mesos de la vida de sor Àngela Serafina foren una eloqüent testimoniança d'amor fratern, mentre s'anava consolidant la fundació de Barcelona i, alhora, les clarisses-caputxines estaven a punt d'iniciar la primera expansió pels territoris de Catalunya, Aragó i València. La Mare Serafina morí, en opinió de santedat, el 24 de desembre de 1608, i el seu cadàver fou visitat per una gran gernació. Presidí i predicà la litúrgia exequial el Dr. Francesc Broquetes,

sacerdot que l'any 1603 havia traduït al català les Constitucions de les caputxines. Semblantment, en el convent de frares carmelites de Barcelona hi feren, també, solemnes funerals, on predicà el P. Josep Serrano, confessor d'Àngela Serafina Prat.

Ran mateix de la seva mort començà, ben aviat, un fervorós culte popular, especialment en ocasió del trasllat del cos, efectuat per disposició del bisbe de Barcelona, Lluís Sans, el dia 9 de maig de 1615; una veneració que hagué de ser deturada l'any 1625 quan, per les disposicions del papa Urbà VIII, es prohibí donar culte als fidels encara no canonitzats. L'any 1640 el Consell de Cent de Barcelona es comprometé, durant la guerra dels Segadors o de Separació, a postular-ne la beatificació, comproment-se a pagar-ne les despeses. El procés de beatificació no s'inicià, però, fins l'any 1665, i prosseguí en diverses etapes, però sense prosperar, en part per raons polítiques. Actualment, el procés de sor Àngela Serafina es troba totalment deturat a Roma, talment una veritable causa «històrica»...

Esquema del viatge fundacional del convent de Manresa

Finalment, cal fer esment que el Consistori de Manresa, l'any 1883, inaugurà la «Galeria de Manresans Il·lustres» amb un retrat del cardenal manresà Joaquim Lluç, col·locat al saló de sessions de l'Ajuntament. Passats uns quants anys, altres personatges foren afegits a la Galeria, entre ells el retrat d'Àngela Serafina. El cronista de la ciutat, Joaquim Saret i Arbós, anota que, «sense cerimònia oficial o pública», l'any 1896 foren afegits a la Galeria els retrats de fra Bernat Oller, del bisbe Joan Comes Vidal i de la venerable «Mare Serafina» que, fins als nostres dies, és encara l'única dona que figura en aquesta «Galeria de Manresans Il·lustres».

* Arxiver dels caputxins de Catalunya